

Tábori beszámoló

Söréd

2010. július 25. – augusztus 31.

Turnusvezetők: Tinta Anikó – Sajgó-Kassay Klára – Hári Katalin

A hét témája a kalózkodás volt. A fiatalok megérkezését követően egy hajóját és legénységét elvesztett kalózkapitány érkezett a táborba. A kapitány megnyerte a táborlakókat, hogy segítsenek neki megkeresni a kincsesláda helyét tartalmazó térkép darabjait. A kis csapat elsőként egy hajó építéséhez fogott hozzá, hogy útra kelhessünk a térképrészletekért. A következő napon nekiláttunk a felszerelés elkészítéséhez (kardok, távcsövek, iránytű, kalózruha, kalózcákó, stb.). A nagy munkában azért fordítottunk időt a pihenésre is, akkor zászlót készítettünk és indulót tanultunk. Természetesen a hosszú útra való felkészülésnek része volt a kalózok kiképzése is, egy kis ügyességi vetélkedő során. A kalózjelölteknek meg kellett tanulni horgászni, papírhajót irányítani a tengeren, sziklákon egyensúlyozni, fedélzetet takarítani. A kalózkapitány persze a munka mellett ügyelt arra is, hogy a kis kalózok szórakozzanak is, ezért a helyi sportpályán kedvenc sportjuknak hódolhattak, focizhattak a matrózok, illetve a kevesebb mozgásigénnyel rendelkezők a tábori csocsót vehették igénybe. Miután a kalózcsoport felkészült a hosszú útra és felavatta az új hajót, elindult megkeresni a hiányzó térképrészleteket, illetve az időközben elvesztett kapitányt. Útjuk során találkoztak szörnyekkel, jártak lakatlan szigeten, ahol bennszülöttek éltek, és végül visszahódították a kapitányt a „förtelmes” hangú szirénektől. Ennyi megpróbáltatás után a kis csapat a kalózkapitány egyik kapitány ismerősenek hajóján szelhetett a habokat a Velencei-tavon. Itt nagy szerencse érte őket, mert meglelték az utolsó térképdarabot. Ennek öröme az egész napot a Velencei-tó partján töltötték, és megmártóztak annak hús habjaiban. Végre eljött a várva várt nap, amikor elindulhattak a kincs keresésére. Sajnos az időjárás nem volt túl kegyes hozzájuk, mert eleredt az eső. Mindennek ellenére, a kincsesládát sikerült megtalálniuk. A kincseket igazságosan szétosztották egymás közt, majd hatalmas lakomát csaptak, és este nagy dínom-dánommal zárták az ünneplést. Sajnos a kalózosdinak a másnap megérkező szülők végét vetettek. Szomorkodva elbúcsúztunk egymástól, de előtte megbeszéltük, hogy jövőre ott folytatjuk, ahol abbahagytuk!